

riktiga siffror. För året 1955/56 uppkommer en missvisning på ej mindre än 250 milj. kr., om de gjorda, ofrånkomligen något osäkra uppskattningarna skulle visa sig helt tillförlitliga.

Vi finner därför anledning föreslå,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla att Kungl. Maj:t dels låter riksräkenskapsverket pröva vilka olika utvägar som står till buds för att *snarast möjligt* uppnå en utrensning av kommunalskattemedlens inflytande på den statliga driftbudgeten, så att denna så klart som möjligt redovisar *statens* utgifter och inkomster för budgetåren 1954/55 och 1955/56 samt följande år;

dels i samband med fastställande av riksstaten för budgetåret 1955/56 framlägger de förslag vartill denna utredning kan föranleda.

Stockholm den 26 januari 1955

Bertil Ohlin

Filip Kristensson

Carl S:son Schmidt

Bengt Sjölin

Osby

Nr 400

Av herr **Johanson** i Västervik, om *eliminering av orättvisorna mot folkpensionärerna i fråga om de kommunala bostadstilläggen.*

Genom den allmänna folkpensioneringen, som helt bestrides av statsmedel och som icke är vare sig dyrortsgraderad eller behovsprövad, har man sökt ge pensionärerna en likvärdig standard. F. n. utgår med indextillägg och standardförhöjning en pension årligen för äkta makar av 2 880 kr. och till ensamstående 1 800 kr. oavsett bostadsort. Folkpensioneringen liksom beslutet om standardförbättringen 1953 har hälsats med största tillfredsställelse, inte endast av dem som nu åtnjuter dess fördelar utan av hela svenska folket, oavsett politisk åsikt eller partitillhörighet. Denna av statsmedel helt bekostade pension innebär dock inte — helt bortsett från tjänstepension, inkomst av arbete eller kapital — en likartad standard för pensionärerna inom skilda kommunala enheter. Den är tvärt om högst varierande, beroende på skiljaktigheter i det kommunala bostadstillägget. Således måste det ur ren ekonomisk synpunkt vara bättre att som folkpensionär bo i Stockholm eller Göteborg än i exempelvis min hemkommun. I Stockholm utgår f. n. ett bo-

stadstillägg maximerat till 1 400 kr. plus ett minimistandardtillägg för äkta makar å 646 kr., respektive för ensamstående 525 kr. Å andra sidan är det ekonomiskt fördelaktigare att som folkpensionär vara bosatt i Västervik än i någon av de kommuner, som icke infört dylika tillägg, eller i de ca 800 kommuner som fastställt ett lägre maximibelopp än Västerviks 716 kr. för äkta makar respektive 630 kr. för ensamstående.

Det kan inte vara riktigt att låta pensionärernas standard inom skilda kommuner — visserligen inom den begränsade ram som de kommunala bostadstilläggen utgör — vara avhängig av vad kommunen anser sig kunna kosta på sig med hänsyn till kommunal utdebitering och skatteunderlag. Ojämnheten i detta kan lämpligen illustreras av Kiruna, som 1954 redovisar ett skatteunderlag av kr. 180: 40 per invånare, Djursholm kr. 68: 45, Stockholm kr. 58: 06 samt Öregrund, som ligger sämst till bland städerna, med endast kr. 20: 60 per invånare, tätt följd av Gränna med kr. 21: 71.

Å andra sidan får det anses förklarligt, om städer eller andra kommunbildningar med så lågt skatteunderlag som de sistnämnda är tveksamma när det gäller kostnadskrävande åtgärder som leder till en högre kommunal utdebitering med ett därav ytterligare försämrat läge i kampen om ett bredare skatteunderlag.

Skall man komma bort från dessa orättvisor gent emot folkpensionärerna så torde enda lösningen vara att staten påtager sig en större del av kostnaden för de kommunala bostadstilläggen, gärna beräknad efter en maximerad hyreskostnad.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen anhåller hos Kungl. Maj:t om förslag till 1956 års riksdag att de nu påtagliga orättvisorna mot folkpensionärerna i fråga om de kommunala bostadstilläggen mildras eller helt elimineras.

Stockholm den 26 januari 1955

Eric W. Johanson